

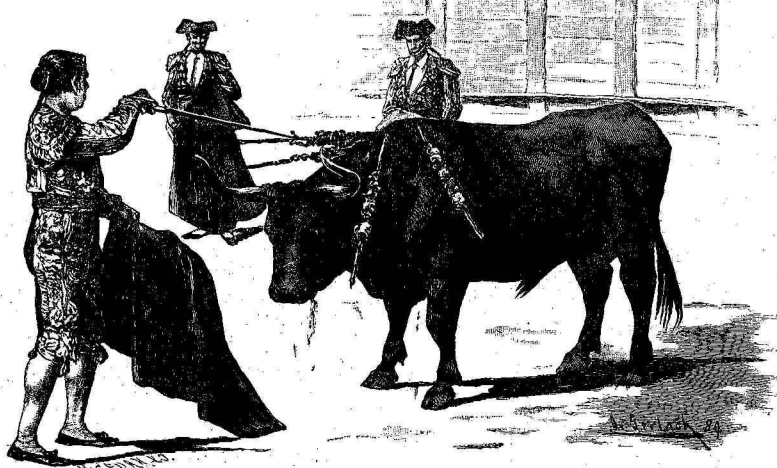
τως ψυχαγωγῶσι τὸν θεατὴν, ἡ δὲ ἀπερίγραπτος τόλμη, ἡ ψυχρότης καὶ ἀταραξία τῆς ψυχῆς ἀπέναντι τοσοῦτον ἐπικινδύνου καὶ ἐξηγγιωμένου ἐχθροῦ ἐμβάλλουσιν εἰς θαυμασμὸν καὶ ἔκστασιν. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὸ θέαμα μεταλλάσσει τὸν χαρακτῆρά του. Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἐπόμενα ἡ ἀρχὴ αὕτη ἦτο σκιαμαχία. — Μετ' ὀλίγον οἱ λογχοφόροι (Πικαδόροι) μιν γνύονται εἰς τὸν ἀγῶνα. Οἱ ἵπποι, ἐφ' ὧν ὀχοῦνται, εἶναι ἐλεεινοὶ καὶ ὁ θάνατος τῶν δὲν σημαίνει μεγάλην ἀπώλειαν. Ὁ Πικαδόρος ἐλαύνει ἔφιππος ἐναντίον τοῦ μαινομένου ταύρου, κεντρίζων ἀνηλεῶς τὸν ἐμφοβὸν καὶ περιδεῖ ἵππον του καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ τὸ μακρόν του δόρυ. Ὁ ταῦρος, ἐξερεθιζόμενος ὑπὸ τῶν Χούλων διὰ τοῦ μανδύου καὶ μὴ δυνάμενος νὰ διατρυπήσῃ αὐτοὺς διὰ τῶν κεράτων, στρέφεται ἤδη κατὰ τοῦ ἵππου. Ὁ ἵππος ὀρθοῦται στήριζόμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ὁ δὲ ταῦρος κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐτοιμάζεται νὰ προσβάλλῃ διὰ τῶν κεράτων τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Πικαδόρος ἐμπηγνύει τὴν λόγχην τοῦ δόρατός του εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ταύρου. Ἄν τῶρα ὁ ἔφιππος λογχοφόρος (Πικαδόρος), βοηθούμενος ὑπὸ ἐνὸς πεζοῦ Τορέρου, ὅστις μετὰ τὸν μανδύαν του προσπαθεῖ ν' ἀφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ταύρου ἀπὸ τοῦ ἵππου, κατορθώσῃ νὰ στρέψῃ ταχέως τὸν ἵππον του καὶ ν' ἀποφύγῃ τὴν προσβολὴν τοῦ ταύρου, τότε λαμβάνει παρὰ τινος ὑπρέτου ἕτερον δόρυ καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν σκηνήν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμας συμβαίνει ὥστε κατὰ τὴν πρώτην ἢ τὴν δευτέραν ἐπίθεσιν ὁ ἵππος πίπτει θύμα· τὰ κέρατα τοῦ ταύρου διατρυπῶσι τὴν κοιλίαν τοῦ δυστυχοῦς ζώου, ὅπερ σύρον τὰ ἔντερα ὡς ὑπερμεγέθη αἱματηρὰν τολύπην τρέχει ἐν ἀγωνίᾳ θανάτου ἀνὰ τὴν παλαίστραν καὶ τέλος κρημνίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ ἐρεθισμὸς καὶ ἡ μανία τοῦ ταύρου εἶνε τοσαύτη, ὥστε πολλάκις μὴ δυνάμενος ἄλλο τι νὰ προσβάλλῃ, ἐπανέρχεται πρὸς τὸν ἀγωνιῶντα ἵππον καὶ βυθίζων πάλιν τὰ κέρατά του εἰς τὸ ἡμιθανὲς σῶμα ἐγείρει αὐτὸ εἰς τὸν ἀέρα, ὑπὸ τὸν ἀλαλαγμὸν τοῦ πλήθους. Ὁ Πικαδόρος, ἅμα ὡς ὁ ἵππος του πληγωθῇ καὶ καταστῇ ἀνίκανος εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐπιβαίνει ἄλλου ἵππου, τὸν ὁποῖον οἱ ὑπῆρται κρατοῦσιν ἐτοιμον.

Ἐξ ἕως ὁκτῶ λόγχαι ἐμπηγνύονται εἰς τὸν τράχηλον καὶ τὴν ράχιν τοῦ ταύρου, καὶ τέσσαρες ἕως ὁκτῶ ἵπποι θανατοῦνται ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν ἢ ὁ διοικητὴς δώσῃ τὸ σύνθημα ὅπως οἱ δύο Πικαδόροι καταλίπωσι τὴν παλαίστραν καὶ ἀντικατασταθῶσιν ὑπὸ τῶν Βανδεριλλιέρων (Banderilleros). Banderillas καλοῦνται βελοειδῆ ραβδία 65 ἑκατοστομέτρων μήκους, ἔχοντα εἰς τὸ κάτω ἄκρον σιδηροῦν ἄγκιστρον, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον κεκοσμημένα μετὰ ταινίας καὶ πολύχρωμα χαρτῖα. Τινὰ ἐκ τῶν βελῶν τούτων ἐμπεριέχουσι καὶ πυροτεχνικὰς βε-

λοσφενδόνας (σαμάκια), αἵτινες, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἄγκιστρον ἐμπηγνύεται εἰς τὸ κρέας τοῦ ταύρου, ἀναπλέγονται καὶ ἐπαυξάνουσι τὴν μανίαν τοῦ πεφοβισμένου ζώου. Ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν βελῶν τούτων ὀνομάσθησαν καὶ οἱ κρατοῦντες αὐτὰ Banderilleros.

Οἱ Βανδεριλλιέροι ἀντεπεξέρχονται δρομαῖοι ἐναντίον τοῦ ταύρου καὶ ἐρεθίζουσιν αὐτὸν διὰ κραυγῶν καὶ θορύβου, εἴτα δὲ παρατάσσονται εἰς ὀρισμένην ἀπόστασιν ἐνώπιον αὐτοῦ, κάρπτουσι τὰ γόνατα καὶ ἀνορθοῦνται ἐναλλάξ στήριζόμενοι εἰς τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν των, καὶ κρατοῦσι τὰ βέλη τῶν ὑψωμένα. Μόλις ὁ ταῦρος ἐφορμήσῃ καὶ κύψῃ τὴν κεφαλὴν ὅπως τοῦς κτυπήσῃ, ἐκεῖνοι ἐμπηγνύουσιν ἀμέσως τὰ βέλη τῶν εἰς ὀρισμένον τι μέρος τοῦ τραχήλου αὐτοῦ καὶ διὰ ταχυτάτης καὶ ἐπιδεξίας κινήσεως διαφεύγουσι τὸ κτύπημα. Οἱ τολμηρότατοι ἐξ αὐτῶν περιμένουσι τὴν προσβολὴν καθήμενοι ἐπὶ καθηκλῶν, ἔχοντες τὰς χεῖρας μετὰ τὰ βέλη προτεταμένας, ἡ

ιστάμενοι εὐδυτενῶς ἐπὶ μικροῦ τινος παννίου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶσιν, ἂν θέλωσι νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἑαυτοῖς τὰς ἐνδουσιώδεις ζητωκραυγῆσεις τοῦ πλήθους. Ὅταν ὁ ταῦρος δεχθῇ εἰς τὸν αὐχένα τοῦ τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν βελῶν, τότε εἶνε ὀριμος (arlmado) διὰ νὰ λάβῃ τὸ τελευταῖον κτύπημα ὑπὸ τοῦ ταυροκτόνου (Matador)· τὸ πῦρ αὐτοῦ ἀρχίζει ἤδη νὰ σβέννυ-

Ὁ Ματαδόρος (ταυροκτόνος). Τὸ τελευταῖον κτύπημα.

ται μετὰ τοῦ ἐκρέοντος ἐκ τῶν τραυμάτων τοῦ αἵματος, οὐχ ἦττον ὁμας ἐνίοτε εἶνε ἀκριβῶς ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ φοβερύτατος καὶ κινδυνωδέστατος.

Ὁ διοικητὴς δίδει τὸ σύνθημα πρὸς ἀποχώρησιν τῶν Βανδεριλλιέρων· τὸ σύνθημα τοῦτο εἶνε καὶ τὸ σύνθημα τοῦ θανάτου διὰ τὸν ταῦρον. — Ἡδὴ παρουσιάζεται ὁ Ματαδόρος, ὁ ἀνώτατος τῶν ταυρομάχων. Οὗτος κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ χεὶρὶ τὸ κοπτερόν του ζίφος, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ μικρὰν ράβδον, ἀπὸ τῆς ὁποίας κρέματα πορφυρόχρουν ὕφασμα καλούμενον muleta. Χαιρετίζει, ρίπτων τὸν μέλανα σκούφον του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ θεαρεῖον τοῦ διοικητοῦ, ὀρκίζεται ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον του καὶ ἀντεπεξέρχεται κατὰ τοῦ ταύρου. Μετὰ τὴν ἐρυθρὰν σημαίαν προσελκύει τὴν προσοχὴν τοῦ ταύρου καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ κάμνῃ στροφὰς καὶ κλίσεις τοῦ αὐχένου, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἐπ' αὐφελούμενος τὴν κατάλληλον στιγμὴν καταφέρει αὐτῷ τὸ τελευταῖον κτύπημα τοῦ θανάτου. Μόνον κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ ταῦρος κύπτει, ὀφείλει νὰ κατενεχθῇ αὐτῷ τὸ τελευταῖον κτύπημα. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἄκρα προσοχή καὶ ἐπιδεξιότης. Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην πρᾶξιν τοῦ θεάματος ὁ Ματαδόρος ἐπιδεικνύει ὅλην του τὴν τέχνην καὶ τὴν ἀνδρείαν. — Ἀπαθῶς καὶ ἀταράχως μειδιῶν κινεῖ τὴν πορφυρὰν σημαίαν πρὸ τῶν ὀμμάτων